

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020 č. j. OAM-539/ZA-ZA11-ZA17-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2020 č. j. OAM-539/ZA-ZA11-ZA17-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřípustnost této žaloby podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 12. 6. 2019 je v pořadí již druhou, a že důvody v této žádosti jsou opakovaně stejné, tj. etnické a politické napětí v Turecku. Pakliže žalobce jako důvody této žádosti uváděl zázemí, které si v České republice po dobu svého pobytu vytvořil, práci, ekonomické podmínky, a to že zde žije s partnerkou, měl svůj pobyt legalizovat i s využitím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce podal prostřednictvím své právní zástupkyně proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které namítal, že v nynějším řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl novou skutečnost, která spočívá v jeho realizaci rodinného života na území České republiky s partnerkou K. B., s níž sdílí společnou domácnost, a se kterou plánují svatbu. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný tuto skutečnost neuznal za „tzv. novou“ a má za to, že byl povinen o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnout meritorně. Podle jeho názoru, pokud tuto skutečnost neuváděl v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, je tato skutečnost důvodem pro posouzení jeho žádosti z hlediska ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu v návaznosti na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V průběhu řízení doručil žalobce krajskému soudu oddací list dokládající, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tj. své manželky K. K., rozené B.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020 č. j. OAM-539/ZA-ZA11-ZA17-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného; napadené rozhodnutí přitom přezkoumal v mezích uplatněného žalobního bodu (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 12. 6. 2019. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 20. 6. 2019 uvedl, že do České republiky přicestoval začátkem dubna 2016 nelegálně kamiónem přes neznámé státy. O udělení mezinárodní ochrany požádal poprvé v roce 2016. Jako důvody své nynější žádosti uvedl, že v České republice žije již 4 roky, má zde veškeré zázemí, tj. firmu, dům, přítelkyni, přátele a celý život. Nechtěl by českou kulturu opustit, je mladý a má určité představy o životě. V Turecku stále přetrvávají dřívější etnické a politické problémy, které jej vedly k jeho opuštění, tak jak uváděl minule. Nemá problém

Turecko krátkodobě navštívit, ale dlouhodobě by tam žít nechtěl. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 11. 4. 2016, přičemž tehdy při poskytnutí údajů k této žádosti jako její důvod uvedl neúnosnou situaci, která pro něj v Turecku nastala po ztrátě domova a bezpečí. V průběhu řízení o této žádosti vzal žalovaný za prokázáno, že jeho tvrzeným důvodem je obava žalobce ze špatné bezpečnostní situace na východě v jeho vlasti a problémy, kterým čelí Kurdové v Turecké republice. O této první žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017 č. j. OAM-353/ZA-ZA11-ZA17-2016, kterým mezinárodní ochranu žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b neudělil. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce tehdy rozhodnutí o jeho první žádosti napadl žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 4. 10. 2018 a následnou kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 4. 2019 odmítl jako nepřijatelnou. Součástí správního spisu jsou i informace o vzniku důvodu žalobce, a to Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, nazvaná Turecko – Sýrie, situace na Turecké straně hranice z února 2020 a Informace téhož odboru nazvaná Turecko – bezpečnostní a politická situace v zemi ze srpna 2019, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie nazvaná Turecko – zjišťovací mise z října 2019 a z března 2020, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie nazvaná Turecko – základní informace v zemi ze září 2019, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko z března 2019 a dvě zprávy ČTK ze dne 10. 3. 2020 a 30. 3. 2020.

6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
7. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
8. Podle ust. § 25 písm. i) cit. zákona řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
9. Zásadní a jedinou vznesenou žalobní námitkou žalobcem v jeho žalobě bylo to, že v nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl novou skutečnost, a sice, že na území České republiky realizuje rodinný život se svou partnerkou – nynější manželkou K.B., nyní K., se kterou sdílí společnou domácnost, a se kterou plánují budoucnost. Žalovaný však tuto skutečnost neuznal jako skutečnost novou, s čímž žalobce nesouhlasí a má za to, že žalovaný měl o jeho žádosti rozhodnout meritorně z hlediska ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu v návaznosti na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. S tímto názorem žalobce, obdobně jako žalovaný, nemůže krajský soud souhlasit.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že do České republiky žalobce přicestoval v roce 2016 ilegálně, a že od té doby až doposud si žádným způsobem svůj pobyt nelegalizoval. Nynější opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany kromě odkazu na problémy plynoucí z jeho kurdské národnosti v Turecku, které uváděl jako důvody žádosti první, uvedl, že je v České republice již 4 roky, a že zde má veškeré zázemí jako firmu, dům, přítelkyni – později manželku, přátele a veškerý svůj život. Takové důvody však nemohou být podřazeny pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 zákona o azylu, pro které lze cizinci udělit azyl ani pod důvody uvedené v § 14a, tedy pod důvody umožňující cizinci udělit doplňkovou ochranu. Důvody uváděné žalobcem v nynějším řízení o udělení mezinárodní ochrany tedy není možno hodnotit jako nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu shora citovaného ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu; nejde totiž o důvody svědčící pro to, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d), jak se mylně žalobce domnívá. Důvody, které spočívají v soukromém a rodinném životě, žalobce měl a má možnost řešit podle zákona o pobytu cizinců, jak ostatně žalovaný zdůraznil v odůvodnění svého rozhodnutí, jehož instituty nelze nahrazovat udělením některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Krajský soud k tomu dodává, že žalobcem uváděné důvody rozhodně nesvědčí pro posouzení extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v tomto směru ve stručnosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, z něhož cituje žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí.

10. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 19. října 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

